

KOLUMBUS

Modročerná vlna

Co je za ní? ptáš se

Nač to vědět? Copak nestačí

že v každé z nich se topí

touhy dosud neseptané

osudy nesečtené

jak rybí návnady pro trojzubého?

Ta vlna jde od obzoru k obzoru

Kde břeh je můj Kryštofe?

A kde kontinent vesmíru podobný

a z něho vyvržen

kde stíny žen které tě čekají –

vypluješ vůbec?

Ano od královny zbledlé utíkáš

a od krále Říkají ti: lžeš

a jejich hlasy jsou ti najednou tak těsné

dokážou stavět jenom zdi

a hradby kolem zdí a v nich

každický výstřel ztich´

a vždycky přesně vedle

Tak vyplouváš

do šifer zapisuješ vlny

neztracen v sobě ani v nich

sám kompas najde si tě

to z boží sítě starých knih

vytahuješ náklad plný

naděje odezřené z horizontu

Z paluby Svaté Marie
sleduješ mizící stín Karavely
najednou vrásčítý jsi
a celý skalnatý jak břeh
o který zavadiš
v úzké předtuše příští bouře

Nevěříš na konec světa
kouře na pevnině
přivítají tě
Jak s nimi naložíš?
Vnutíš-li šamanovi kříž
sám sebe nespasíš

KOLOTOČ

Zabíjíme slovo sbohem
stéblo po plameni
krví nahoru

Z výšky každý kolotoč vypadá
jak roztančený desetník se zářezy
hlav a rukou
při okraji

Zaživa pohřbít lásku
není víc
než pro nic
nezemřít

Je vůbec někdy lhostejno
čí sedačku
máš pod sebou?

NA RYCHTĚ

Kulhaví mládenci namísto čápů
obsadili nebe ale přinesli prý
samé upomínky
víno plakalo
bůh v uniformě výběrčího
kroužkoval
a my to platili